

ήτις, σπεύσασα ἐγκαίρως ἐπὶ τόπου, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος ὑπῆκουσε μὲν εἰς αὐτήν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσει τις ὅτι ἐμίσαι ἐνδομύχως αὐτήν.

— Κύριε Ζίμ, τῷ εἶπεν ἀγγλιστί μετὰ τόνου ξηροῦ καὶ αὐστηροῦ, σὰς παρακαλῶ μὴ ταράττετε ἐπὶ πλέον τὴν ἡσυχίαν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, εἰς τὸ ὅποιον μὰς ἐσύστησεν ὁ κύριος Σ., ὅστις βεβαίως θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ, ἂν ἐμάνθηνεν ὅτι ἡναγκάσθημεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν ἕνεκα τῶν ἀνοήτων αὐτῶν ἀστείότητων σας.

Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποῖους ἐπρόφερε τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐννοήσω, μοὶ ἐξήγησε κατόπιν ὁ φίλος μου Μιχαήλ, ὅστις, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἀγγλικὴν, εἶχε παιδιόθεν συνειθισθῆναι νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ν' ἀκούῃ αὐτοὺς συνεχῶς, καθὼ γεννηθεὶς ἐν Κ**.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἐπιστάτης μετὰ τοὺς λόγους τῆς παιδαγωγοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐλκιδῶσεν ἐπὶ τὴν θύραν· μετὰ δὲ τοῦτο ἡ παιδαγωγὸς ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς καὶ μὰς παρεκάλεσε νὰ λησμονήσωμεν πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῇ.

— Ἡ προσεχὴς ἀφίξις τοῦ κυρίου Σ., προσέθηκε, θὰ καταπαύσῃ, πιστεύω, τὰς ἀλλοκότους φαντασίας τοῦ ἐπιστάτου του. Ὅσῳ δὲν εἶνε παρὼν ὁ κύριός του, ἀφίεται πάντοτε εἰς τὰς ὁρμὰς τοῦ πάθους του καὶ δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν πράξεών του. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ του θὰ κρύπτη δύο ἢ τρεῖς φιάλας οἶνοπνεύματος, τὰς ὁποίας θὰ πῇ, ὥς ὅτου νὰ κοιμηθῇ.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον τότε γαλλιστί, — διότι εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην καὶ αὕτη μὰς ὠμίλησεν, — πρὸς χάριν σας εὐχαρίστως θὰ λησμονήσωμεν τὰ θλιβερά συμβάντα τῆς ἐσπέρας ταύτης· οὐχ ἤττον θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι ἐξεπλάγην, διότι ὁ κύριος Σ., ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν συνοδεύετε, σὰς ἀφίνει νὰ ταξειδεύητε μετὰ τοιοῦτου ἀγροίκου ἀνθρώπου.

— Ω! τοῦτο δὲν συμβαίνει συχνάκις, χάριτι Θεοῦ! εἶπε· καὶ ἔπειτα ὁ κύριος Σ... δὲν φροντίζει καθόλου περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ ἐπιστάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ὑστερεῖ ποσῶς τοῦ κυρίου του κατὰ τὰ ἐλαττώματα.

Ταῦτα δὲ εἶπε χαμηλοφώνως, διότι, ὡς ἠννόησα, ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ τρομερὸς γείτων μας.

Ἐχαιρετίσαμεν τὴν νεκρὰν παιδαγωγὸν καὶ εἰσῆλθοντες εἰς τὰ δωμάτιά μας. Μετ' ὀλίγον δὲ σιγὴ βασιτάτη ἐδρασίευσεν περὶ ἡμῶν οὐδὲν ἥσσαν ἡμεῖς δὲν ἠρέσθημεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἀπεφασίσταμεν νὰ μείνωμεν ἄγρυπνοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐφ' ὅσον θὰ μας τὸ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις μας.

Δὲν ἐδυνάμεθα πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς κραυγὰς τῆς προηγουμένης νυκτός καὶ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ κυρίου Ζίμ. Ἐφανταζόμεθα ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ὑπεκρύπτετο ἀκατανόητόν τι μυστήριον.

Ὁ Μιχαήλ ἔλαβε βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκεν, ἐγὼ δὲ ἤναψα ἐν σιγάρων καὶ

ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, σκεπτόμενος τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας, ἐνῷ δροσερὰ αὖρα ἐδρόσιζε τὸ πρόσωπόν μου.

Εἶχον ἤδη σημάζει δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡ τοιμαζόμεθα νὰ κοιμηθῶμεν, ἐγὼ δὲ εἶχον κλείσει τὸ παράθυρον, ὅτε ἐλαφρὸς θόρυβος, ὁμοῖος πρὸς φύσημα ἀνέμου, μὰς ὑπέμνησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἶχομεν μείνει ἄγρυπνοι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης. Ἡνέφξα καὶ πάλιν ἐλαφρῶς τὸ παράθυρον καὶ ἔστημεν ἄμφοτεροὶ ἀκίνητοι, ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα. Μετ' οὐ πολὺ εἶδομεν ἀναμέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός σῶμά τι περὶ ἑκ τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας καὶ κατακυλισθὲν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ιδέα κατέλαβεν αἰρνης ἄμφοτεροὺς ἡμᾶς· θὰ ἦτο βεβαίως ὁ γέρον Ἀγγλός, ὅστις, ἐν ἐσχάτῃ μέθῃ διατελῶν, εἶχε ριφθῇ ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἐνομίσαμεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν φονευθέντα, ἀλλ' ἡπατήθημεν ὁ γέρον ἐπιστάτης ἡγήθη βραδέως ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἔφθασεν, ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ ξενοδοχείου, ὅποθεν, ἀνερριχθεὶς διὰ τῶν ἐξοχῶν, αἰτίνες ἐσχηματίζοντο ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ τοίχου, ἀνῆλθε μέχρι τοῦ ἐξώστου μικρᾶς τινοῦ οἰκίας, ἥτις ἔκειτο παραπλευρῶς τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐντρομοὶ, ἐσθύσαμεν τὸ κηρίον, ἐκλείσαμεν καὶ πάλιν τὸ παράθυρον καὶ περιεμένοντες κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν μας.

Δὲν ἔσχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν διατρεχάντων, ὅτε ἡκούσθη σφοδρὸς θόρυβος θραυομένων ὕλων καὶ ἡ αὐτὴ φωνή, ὅξεια καὶ φοβερά, ὡς τὴν προτεραιὴν, ἐπληξε καὶ αὐτὴς τὰ ὦτά μας. Τότε πλέον ἐπίσθημεν ὅτι αἱ ὑποψίαι μας δὲν διεψεύσθησαν. Πάραυτα ἠρπάσαμεν τὰ πιστόλιά μας καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν πρόδομον, διευθυνθέντες πρὸς τὸ μέρος, ὅποθεν εἶδομεν περὶ τὸν φοβερόν γείτονα μας.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάβασίν μας θύρα τις ἠνεῳχθη ὁρμητικῶς καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νεκρὰ παιδαγωγός, ὡχρὰ καὶ περίφοβος, ἥτις ὤρμησε πρὸς ἡμᾶς.

Εἰς ἐν νεῦμά της ἀμφοτεροὶ ἔστημεν.

— Ἀλλὰ τί τρέχει πάλιν; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἠρωτήσαμεν τότε μήπως ἐφώναξεν αὐτή.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν ἤμην ἐγώ, μὰς ἀπῆντησεν ἀσθμακίνουσα. Ἀλλ' ἔλθετε, ἔλθετε!

Ἠκολουθήσαμεν τὰ ἔχνη της καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθάσαμεν εἰς τι χαμηλὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον· ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν δὲ φῶς λυχνίας τινὸς ἐδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν θλιβερόν καὶ σπαραξικάρδιον θέαμα, ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ὁ γνωστὸς ἡμῖν Ἀγγλός ἐκάθητο μετὰ βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τινος μικρᾶς κλίνης, θλιβὼν διὰ τῶν δύο στιβαρῶν χειρῶν του τὸ στῆθος καχεκτικοῦ τινος παιδός, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πνέον τὰ λοίσθια.

Ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ

βλέπῃ καὶ ἐξηκολούθει πιέζων διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ἀτυχὲς παιδίον.

Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξενήσαμεν εἰσερχόμενοι, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὰς παρετήρησεν ἀδιαφόρως· εἶτα δέ, ἐγερθεὶς, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν λευκὴν καὶ φλακρὰν κεφαλὴν του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ**

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΝΟΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ὀδενβαλδ, ἀγρίας καὶ ρομαντικῆς ἀλύσεως ὁρέων τῆς ἀνω Γερμανίας, ἐκτεινόμενης οὐ μακρὰν τοῦ σημείου τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μάινος καὶ Ρήνου, ὑψοῦτο πρὸ πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ἐτῶν, ὁ πύργος τοῦ Λανδσχόρτ.

Ἦδη εἶναι κατηρειπωμένος καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν φηγῶν καὶ ἐλατῶν, ὑπεράνω ὅμως τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰσέτι τὴν σκοπιὰν αὐτοῦ, προσπαθοῦσαν, ὡς ὁ πρῶην κύριός της, νὰ ὑπεράρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ δεσπόσῃ τῶν περιχώρων.

Ὁ βαρόνος Λανδσχόρτ ἦτο ὁ τελευταῖος γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Κατσενελλενβόγκεν, ἥς, μετὰ τῶν ὑπολειπομένων κτημάτων, εἶχε κληρονομήσει τὴν ἀλαζονείαν.

Εἰ καὶ αἱ πολεμικαὶ διαθέσεις τῶν προγόνων του εἶχον προξενήσει εὐρέα ῥήγματα εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα, οὐχ ἤττον ὁ βαρόνος κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως διατηρῇ ἔχνη τινὰ τοῦ ἐκλιπόντος μεγαλείου.

Οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔζη, ἦσαν ἡσυχοί, οἱ δὲ πλείστοι τῶν εὐγενῶν Γερμανῶν εἶχον ἐγκαταλείψει τοὺς στενοχώρους καὶ ὡς φωλεὰς ἀστῶν ἐπὶ τῶν ὁρέων παλαιούς πύργους των καὶ εἶχον κτίσει προσηκούσας αὐτοῖς κατοικίας εἰς τὰς κοιλάδας, ἀλλ' ὁ ἀλαζὼν βαρόνος ἔμενε κεκλεισμένος ἐν τῷ μικρῷ φρουρίῳ του, ἐπωλίζων, μετὰ κληρονομικῆς μνησικακίας, πεπαλαιωμένους οἰκογενειακὰς ἔχθρας, καὶ ἕνεκα τούτου ὑποβλεπόμενος ὑπὸ τινῶν τῶν πλησιεστάτων αὐτῷ γειτόνων.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἐν μόνον τέκνον, μίαν θυγατέρα· ἡ φύσις ὅμως, ὁσάκις χορηγεῖ ἐν μόνον τέκνον, ἀποζημιοῖ τὸν γονέα, καθιστῶσα αὐτὸ ἀξιοθαύμαστον· τοῦτο δὲ συνέβη ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου.

Πᾶσαι αἱ τροφαί, πᾶσαι αἱ φλύαροι γυναικες, πᾶσαι αἱ ἐξαδέλφαι διεβεβαίουν τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ὠραιοτήτα, δὲν ὑπῆρχεν ἴση αὐτῇ καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν· τίς δὲ κάλλιον αὐτῶν θὰ το ἐγίνωσκεν! Ἀλλῶς τε εἶχεν ἀνατράφῃ λίαν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν δύο ἀγάμων μεινασῶν θείων της, αἰτίνες εἶχον διέλθει ἔτη τινὰ τῆς νεότητός των παρὰ τινῶν μικρῶν γερμανικῶν αὐλῶν, ἐπο-

μένως εἶχον κατὰ γινεῖς εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῶν πρὸς μόρφωσιν τελείας γυναικὸς ἀναγκαίων γνώσεων. Χάρης δ' εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, ἡ ἀνεψία τῶν εἶχε γίνεαι θαῦμα τελειότητος.

Εἶχε συμπληρώσει τὴν ἡλικίαν ἐκκαίδεκα ἐτῶν καὶ ἤδη ἐκέντα θαυμασιῶς ἐπὶ κεντητῶν ταπήτων εἶχε παραστήσει βίους ἀγίων, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα εἶχον τοσαύτην δύναμιν ἐκφράσεως, ὥστε θὰ ἐξελάβανέ τις αὐτοὺς ὡς κολασμένους καιομένους ἐν τῷ πυρὶ τοῦ Καθαρτηρίου.

Ἡ δύνατο ν' ἀναγινώσκει ἀνευ μεγάλων δυσκολιῶν, καὶ συλλαβιστὶ εἶχε διέλθει συναξάριά τινα ἀγίων καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ἱποτικὰ θαύματα τοῦ *Βιβλίου τῶν Ἡρώων*. Μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸ γράφειν αὐτὸ εἶχε πολὺ προοδεύσει, ὡς δυναμένη νὰ χαράττη τὸ ὄνομά της, χωρὶς οὐδὲ γράμμα εἶναι νὰ παραλείπει καὶ τόσον εὐανagνώστως, ὥστε αἱ θεαὶ αὐτῆς ἠδύναντο νὰ το διακρίνωσιν ἀνευ ὀμματουαλίων.

Ἦτο ἐπίσης ἐπιτηδαιοτάτη εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνωφελῶν, πλὴν κυψῶν καὶ παντοειδῶν ἐκείνων τίποτε, τὰ ὁποῖα ἀρέσκουσιν εἰς τὰς κυρίας, ἐπρώτευν εἰς τοὺς παρὰδοξότερους χοροὺς τῆς ἐποχῆς, ἔπαιζε πολλὰ τεμάχια διὰ τῆς ἀρπας καὶ τῆς κιθάρας καὶ εἶχεν ἀπομνημονεύσει πληθὺν ᾠδῶν.

Ἄλλως τε αἱ θεαὶ αὐτῆς, αἵτινες, κατὰ τὴν νεότητά των, εἶχον διατελέσει ἀρκούντως ἐλαφρόνες καὶ φιλάρεσκοι, ἦσαν θαυμασιῶς κατάλληλοι καὶ ἀγρυπνοὶ φύλακες καὶ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῆς διαγωγῆς τῆς ἀνεψίας των, διότι δὲν ὑπάρχει γραῖα ἀκόλουθος ἀκαμπτότερα, συνεωτέρα καὶ μάλλον ἀδυσώπητος τῆς ὑπερήλικος φιλαρέσκου.

Σπανίως ἐπετρέπετο αὐτῇ ν' ἀπομακρυνῇται, οὐδέποτε δ' ὑπερέβαινε τὴν περιφέρειαν τοῦ πύργου εἰμὴ καλῶς συνοδευμένη ἡ μάλλον φυλαττομένη. Ἀνεγίνωσκον αὐτῇ πολλάκις μακροὺς λόγους περὶ εὐπρεπείας καὶ περὶ τυφλῆς ὑπακοῆς ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἄνδρας—Θεὸς φυλάξοι!—τὴν εἶχον διδάξει νὰ ἱσταται ἀπάτητα αὐτῶν· τόσον φόβον προὔξουν εἰς αὐτήν, ὥστε, ἐκτὸς ρητῆς ἀδείας, οὐδ' εἰς βλέμμα θὰ ἔρριπτε πρὸς τὸν εὐειδέστερον ἱππότην τοῦ κόσμου. ἐὰν ἔτι ἤρχετο ν' ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ τοιοῦτου συστήματος ἀνατροφῆς ἦσαν προφανῆ.

Ἡ νεανίς ἦτο ὑπόδειγμα κοσμιότητος καὶ πραότητος.

Ἐνῶ ἕτεροι νέοι ἀνέδιδον τὸ ἑαυτῶν ἄρωμα ἐν μέσῳ τῆς λαμπρότητος τοῦ κόσμου, ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ δρέψῃ καὶ ἀκολουθῶς ἀπορρίψῃ αὐτὰς ἡ τυχοῦσα χεὶρ, ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρόνου ἦν ἐν τῇ σκιᾷ καὶ καθίστατο δροσερὰ καὶ θελκτικὴ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν δύο ἐκείνων ἀσπίλων δεσποινίδων, ὡς κάλυξ ῥόδου, ὅστις ἐξέρχεται ἐρυθρίων τῶν προστατευουσῶν αὐτὸν ἀκανθῶν.

Αἱ θεαὶ τῆς παρετήρου αὐτὴν μεθ' ὑπερηφανίας καὶ εὐχαριστήσεως, ἔλεγον δὲ

πρὸς ὄντινα ἤθελε ν' ἀκούῃ, ὅτι πᾶσαι αἱ κόραι ἠδύναντο νὰ λοξοδρομήσωσι, πλὴν τοιοῦτό τι, χάρις εἰς τὸν Θεόν, δὲν θὰ συνέβαινεν εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν Κατσενελλενόγγων.

Ὅσον ὀλίγα τέκνα ἂν εἶχεν ὁ βαρόνος Φὼν Λανδοσχόρτ, οὐχ ἦττον τὸ προσωπὸν τοῦ οἴκου του ἦτο σημαντικῶς πολυάριθμον, διότι ἡ Θεὰ Πρόνοια εἶχε πλουτίσει αὐτὸν δι' ἀφθονίας πτωχῶν συγγενῶν. Ἀπαντες δ' οὗτοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου, εἶχον ἐκεῖνα τὰ αἰσθημὰτα τῆς στοργῆς, τὰ ὁποῖα συνήθως αἰσθάνονται οἱ συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μετεχειρίσθη κακῶς· ἦσαν ἀφωσιωμένοι ἀξιοθαυμάστως εἰς τὸν βαρόνον καὶ ἐπωφελοῦντο πάσης δυνατῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἔρχωνται καθ' ὁμίλους νὰ ζωογονῶσι τὸν πύργον.

Πᾶσα οἰκογενειακὴ ἐορτὴ ἐπληθυρίζετο ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων δαπάνῃ τοῦ βαρόνου· ἀφοῦ δ' ἐκορέννυντο ὑπὸ καλῶν φαγητῶν, δὲν παρέλειπον νὰ ἐκθειάζωσι τὰ θέληματα τῶν τοιούτων ἀπαρμιλλῶν οἰκογενειακῶν συναθροίσεων.

Ὁ βαρόνος ἦτο βραχυσώμος, πλὴν εἶχε ψυχὴν μεγάλην καὶ ἡ καρδία του ἐξωγχοῦτο ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἦτο ὁ μέγας ἀνὴρ τοῦ περιτοιοχούντος αὐτὸν μικροκόσμου.

Ἡρέσκετο εἰς ἐκτενεῖς ἀφηγήσεις περὶ μαχητῶν προγόνων του, αἵτινες ἔσχον κολλοσιαῖα ἀναστήματα, ὧν αἱ ἀπὸ τῶν τοίχων ἡρτημέναι εἰκόνες ἐξηκόντιζον πρὸς τὰ κάτω ἄγρια βλέμματα, οὐδέποτε δ' εὗρισκεν ἀκρατάς, δυναμένους νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς δαπάναις αὐτοῦ διατρεφόμενους. Ἡσθάνετο ἰδιαιτέρον ἔρωτα πρὸς πᾶν ὅ,τι θαυμασίον καὶ ἐπίστευν ἀκραδάντως πρὸς πάντα τὰ ὑπερφυσικὰ διηγήματα, τῶν ὁποίων πᾶσα κοιλὰς καὶ πᾶν βουνὸν ἐν Γερμανίᾳ εἶναι πλήρη. Ἡ δ' εὐπιστία τῶν ὑπ' αὐτοῦ ξενιζομένων ὑπερέβαινε τὴν ἐδικήν του.

Ἦκουον ἐν ἐκπλήξει πᾶσαν παράδοξον ἀφήγησιν καὶ ἂν ἔτι ἤκουον αὐτὴν δι' ἐκάτοστην φορὰν.

Τοιοῦτοτρόπως ἔζη ὁ βαρόνος Φὼν Λανδοσχόρτ, μαντεῖον τῆς τραπέζης του, ἀπόλυτος μονάρχης τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του, εὐτυχῆς ἰδίως ἕνεκα τῆς πεποιθήσεως ἣν εἶχεν, ὅτι ἦτο ὁ σφώτερος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του.

Τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἀφορᾷ τὸ διηγημά μου, συνῆλθεν εἰς τὸν πύργον οἰκογενειακὴ συνέλευσις δι' ὑπόθεσιν ὑψίστης σημασίας.

Προῦκειτο νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ μελλόνυμφος τῆς θυγατρὸς τοῦ βαρόνου.

Διαπραγματεύσεις εἶχον διεξαχθῇ μετὰ τοῦτο καὶ γέροντος κυρίου, τῆς Βαυαρίας, ὅπως ἐνώσωσι τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἑαυτῶν οἰκῶν διὰ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των.

Ταῦτα ἐμνηστεύθησαν, χωρὶς νὰ ἰδῶσιν ἄλληλα καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς γαμηλίου τελείης εἶχεν ὀρισθῇ.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ὁ νεαρὸς κόμης Φὼν Ἀλτεμβουργ εἶχεν ἀνακληθῇ ἀπὸ τὸν

στρατὸν καὶ ᾤδευε πρὸς τὸν πύργον τοῦ βαρόνου.

Εἶχον μάλιστα φθάσει ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Βύρτσπουργ, ὅπου τότε εὕρισκετο, δι' ὧν ὠρίζοντο ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀφιξέως του.

Ἐν τῷ πύργῳ λοιπὸν ἐγίνοντο ταρχῶδεις προετοιμασίαι πρὸς ἀρμόζουσιν ὑποδοχὴν αὐτοῦ. Εἶχε καταβληθῇ μεγίστη φροντίς διὰ τὸν στολισμὸν τῆς ὡραίας μνηστῆς. Αἱ δύο θεαὶ τῆς ἡθέλησαν νὰ προῖστανται εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς καὶ ὀλόκληρον τὴν πρωτὴν ἡορὴν πρὸς ἀλλήλας περὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων αὐτοῦ. Τῶν δὲ συζητήσεων τούτων ἐπωφελομένη, ἡ δεσποινὶς ἠκολούθησε τὰς κλίσεις τῆς καλλισθησίας τῆς, αἵτινες ἀπεδείχθησαν ἀρισται. Εἶχε δὲ τὸ ἦθος τόσον θελκτικόν, ὅσον νεαρὸς μνηστὴρ ἠδύνετο νὰ ἐπιθυμήσῃ, ἡ δὲ ταραχὴ τῆς προσδοκίας προσέθετεν εἰς τὴν λάμψιν τῶν θελημάτων τῆς.

Τὸ καλύπτειν τὸ πρόσωπον καὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς ἐρύθημα, τὸ ἐλαφρὸν στρογγύλωμα τοῦ κόλπου, οἱ ἐκ διαλειμάτων ὑπὸ σκέψεων ἀπλανεῖς γινόμενοι ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, τὰ πάντα προέδιδον τὴν εὐχάριστον ταραχήν, εἰς ἣν διετέλει ἡ καρδία τῆς.

Αἱ θεαὶ τῆς ἡσχολοῦντο ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ περιφέρωνται πέριξ αὐτῆς, διότι αἱ ἄγριοι μείναςαι θεαὶ ἐπιδεικνύουσι συνήθως μέγιστον ἐνδιαφέρον εἰς τὰς τοιαύτης φύσεως σοβαρὰς συμβουλὰς περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὠφελεῖ νὰ προσενεχθῇ, τί νὰ εἴπῃ καὶ πῶς νὰ ὑποδεχθῇ τὸν προσδοκώμενον μνηστῆρα.

Ὁ βαρόνος ἡσχολεῖτο οὐχ ἦττον θερμῶς εἰς τὰς προπαρασκευάς.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, οὐδὲν εἶχε νὰ πράξῃ, πλὴν ἐκ φύσεως ἦτο ἀεικίνητος καὶ δὲν ἠδύνετο νὰ μένῃ ἐν ἀναπαύσει, ἐνῶ ἔβλεπε πάντας τοὺς περὶ ἑαυτὸν κινουμένους. Δὲν ἔπαυε, λοιπὸν, νὰ διατρέχῃ τὸν πύργον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω μετ' ὕψους ὑπερβολικῆς στενοχωρίας, ἀναγκάζων συνεχῶς τοὺς ὑπηρέτας νὰ δικάπτωσι τὰς ἐργασίας των, ὅπως παραινέσῃ αὐτοὺς νὰ ὦσιν ἐπιμελεῖς καὶ βομβῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ ἐν τοῖς θαλάμοις ἐξ Ἰσου ἀνήσυχος καὶ ἐνοχλητικὸς ὅσον χαλκόμυια ἐν θερμῇ θερυνῇ ἡμέρᾳ.

Ἐντοσούτῳ, ὁ σιτευτὸς μόσχος εἶχε σφαγῇ, τὰ δάση εἶχον ἀντηχήσει ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν θηρευτῶν, τὸ μαγεῖρεϊον ἦτο πλήρες καλῶν φαγητῶν, αἱ οἰνοθήκαι εἶχον παρᾶσχει λίμνην οἶνου τοῦ Ρήνου καὶ τῆς Φέρνης καὶ αὐτὸς δ' ὁ μέγας πῖθος τῆς Ἐιδελβέργης εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς συνεισφοράν.

Πάντα ἦσαν ἑτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ διακεκριμένου ξένου μετὰ πομπῆς, κατὰ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς γερμανικῆς φιλοξενίας—ἀλλ' ἡ ἔλευσις τοῦ ξένου ἐβράδυνε πολὺ.

Αἱ ὦραι ἀλληλοδιαδόχως παρήρχοντο, ὁ ἥλιος εἶχε καλύψει, διὰ τῶν θνησκουσῶν ἀκτίνων του, τὰ πλούσια δάση τοῦ Ὁδενβαλδ, νῦν δ' ἐχρῴσιζε τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων.

Ὁ βαρόνος ἀνέρχεται εἰς τὴν ὑψηλότεραν σκοπιὰν τοῦ πύργου καὶ ἐντείνει τὸ βλέμμα ἐπ' ἐλπίδι νὰ ἴδῃ τὸν κόμητα καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐμφανιζομένου εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἐπὶ τέλους, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν αὐτούς· ὁ ἥχος τοῦ κέρατος, πρὺερχόμενος ἀπὸ τῶν κοιλάδων, ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα, ἐπαναλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τῶν βουνῶν.

Ἐφαίνοντο ἐν τῷ βάθει πλῆθος ἱππέων προδιδόντων βραδέως διὰ τῆς ὁδοῦ, οἵτινες ὅμως, μόλις ἀφικόμενοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, αἰφνης μετέβαλον διεύθυνσιν.

Ἡ τελευταία ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἐσθέσθη, αἱ νυκτερίδες ἤρχισαν τοὺς ἐλιγμούς των εἰς τὸ σκίῳφως, ἡ ὁδὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ ὁ ὀφθαλμός οὐδὲν πλέον διέκρινεν εἰμὴ ἕνα χωρικόν, ἐπανερχόμενον ἀπὸ τῆς ἐργασίας καὶ βραδέως ἀφικνούμενον εἰς τὴν καλύβην του.

Ἐνῶ ὁ γηραιὸς πύργος τοῦ Λανδσχόρτ ἦτο βεβυθισμένος εἰς τὴν ἀνησυχίαν, σκηνήλιαν διαφέρουσα συνέβαινεν εἰς ἕτερον μέρος τοῦ Ὁδενβαλδ.

Ὁ νεαρὸς κόμης Φὼν Ἀλτεμβουργ ἠκολούθει ἡσύχως τὸν δρόμον του μετὰ τὸ σκεπρὸν καὶ βραδύ ἐκεῖνο βῆμα, δι' οὗ πᾶς ἀνὴρ βαδίζει πρὸς τὸν γάμον, ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῆς ἐνοχλητικότητος τῶν ἐρωτήσεων τῶν φίλων του, καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι περιμένει αὐτὸν ἡ μνηστὴ του, ὡς περιμένει αὐτὸν τὸ γεῦμα μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν.

Εἰς Βύρτσπουργ εἶχε συναντήσει συνάδελφόν του τινὰ ἐν τῷ στρατῷ, μεθ' οὗ εἶχε συνυπηρετήσει εἰς τὰ μεθόρια, τὸν Ἑρμάννον Φὼν Στάρκενφουστ, ἕνα τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Γερμανῶν ἱπποτῶν, ὅστις ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ στρατοῦ.

Ὁ πύργος τοῦ πατρός του δὲν ἀφίστατο πολὺ τοῦ πύργου τοῦ βαρόνου Λανδσχόρτ, εἰ καὶ κληρονομικὴ ἔρις εἶχε καταστήσει ἐχθρὰ καὶ ξέναν πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο οικογενεῖας.

Ἐν τῇ διαχύσει καὶ τῇ θερμῇ τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως, οἱ ἡμέτεροι δύο νέοι διηγήθησαν ἀλλήλοις τὰ παρελθόντα συμβάντα καὶ ὁ κόμης ἀφηγήθη ἐκτενῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπικειμένου γάμου του, μὴ παραλιπὼν νὰ προσθήσῃ, ὅτι δὲν εἶχεν ἴδῃ τὴν μνηστὴν του, ἀλλ' ὅτι εἶχον ποιήσει αὐτῷ τὴν μεθυστικωτέραν περιγραφὴν τῶν θελημάτων της.

Οἱ δύο φίλοι ἠκολούθουν τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐπομένως ἀπεφάσισαν νὰ συνοδοιπορήσωσιν, ὅπως δὲ τὸ πράξωσιν ἀνεωτέρον, ἐγκατέλειπον τὴν Βύρτσπουργ ἐνωρίς, ὁ δὲ κόμης ἔδωκε διαταγὰς, ὅπως ἡ συνοδία του κινηθῇ βραδύτερον καὶ προφθασῇ αὐτόν.

Οἱ δύο νέοι διεσκέδασαν τὴν ἀνίαν τῆς ὁδοπορίας διὰ τῶν ἀναμνήσεων στρατιωτικῶν συμβάντων· ἀλλ' ὁ κόμης καθίστατό πως ὀχληρὸς, ἐπανερχόμενος, ὑπὲρ τὸ δέον, εἰς τὰ ὑποτιθέμενα θέλητρα τῆς μνηστῆς του καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν του.

Οἱ συνοδοιπόροι, συνομιλοῦντες, εἰσέ-

δυσαν μεταξύ τῶν ὁρέων τοῦ Ὁδενβαλδ καὶ μάλιστα εἰς τινὰ τῶν μᾶλλον δασυδῶν καὶ μονήρων φαράγγων αὐτῶν.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ δάση τῆς Γερμανίας ἐλυμαίνοντο πάντοτε λησται οὐχ ἦττον ἢ ὅσον τοὺς πύργους καὶ τὰ φρούρια αὐτῆς φαντάσματα· πλὴν, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐποχὴν, οἱ πρῶτοι ἦσαν πολυάριθμοι, ἕνεκα τοῦ πλῆθους τῶν ἀπολυθέντων στρατιωτῶν.

Δὲν θέλει θεωρηθῇ λοιπὸν παράδοξον, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἱππῶται προσεδίθησαν ὑπὸ συμμορίας ληστῶν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους. Καὶ ἡμύνησαν μὲν ἐρωμένως, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον κατεβάλλοντο, ὅτε ἀφίκετο ἡ συνοδία τοῦ κόμητος.

Εἰς τὴν θέαν τῆς ἐπερχομένης ἐπικουρίας, οἱ λησται ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, πλὴν ὁ κόμης εἶχε λάβει θανατηφόρον τραῦμα, ἐπομένως ἐδέησε νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν βραδέως καὶ ἡρέμα εἰς τὴν Βύρτσπουργ.

Μοναχὸς τις, θεωρούμενος ἀξιὸς ἰατρός τῶν τε σωματικῶν καὶ τῶν ψυχῶν, προσεκλήθη ἐκ πλησιοχώρου Μονῆς, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιστήμης του ἀπεδείχθη ἀνωφελές, διότι αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τοῦ δυστυχοῦς κόμητος ἦσαν ἡριθμημέναι.

Οὗτος, κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, ἐξώρκισε τὸν φίλον του νὰ πορευθῇ παρὰ χροῖμα εἰς τὸν πύργον τοῦ Λανδσχόρτ καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ ἀπαίσιον αἴτιον, τὸ ὅποῖον ἐκώλυσεν αὐτόν τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς συνάντησιν τῆς μνηστῆς του.

Δὲν ἦτο μὲν ὁ περιπαθέστερος τῶν ἐραστῶν, ἦτο ὅμως ὁ ἀκριβέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως ἐπεθύμει διακκῶς, ὅπως ἡ παραγγελία του ἐκπληρωθῇ μεθ' ἀδρότητας καὶ ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἐὰν τοῦτο δὲν γίνῃ, εἶπε, δὲν θὰ κοιμηθῶ ἥτις ἐν τῷ τάφῳ.

Τὰς δὲ τελευταίας λέξεις ἐπανάλαβε μετ' ἐκτάκτου ἐπισημότητος.

Ἡ τῆς παραγγελίας ταύτης ἀποδοχὴ καὶ ἡ περὶ τῆς ταχίστης ἐκπληρώσεως ὑπόσχεσις οὐδένα ἐπεδέχοντο, ἐν ἐκείναις ταῖς στιγμαῖς, δισταγμὸν, ὅθεν ὁ Στάρκενφουστ προσεπάθησε ν' ἀπιδώσῃ αὐτῷ τὴν γαλήνην καὶ ὑπεσχέθη νὰ γίνῃ ὁ πιστὸς ἐκτελεστὴς τῆς τελευταίας βουλῆς του, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ τῆς ὑποσχέσεώς του ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιάν. Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔλαβε καὶ ἐθλίψεν αὐτήν, ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, κατελήθη ὑπὸ παραληρημάτων, ἐλάλησε περὶ τῆς μνηστῆς του, περὶ τῶν ὑποσχέσεών του, περὶ τοῦ δοθέντος λόγου του, ἐζήτησεν ἵππον, ὅπως δράμῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Λανδσχόρτ καὶ ἀπέθανεν, ἐνῶ, κατὰ φαντασίαν, εἶχεν ἱππεύσει.

Ὁ Στάρκενφουστ ἐξέπεμψε στεναγμὸν καὶ ἔχυσε δάκρυ στρατιώτου ἐπὶ τῷ πρόρῳφ θανάτῳ τοῦ συναδέλφου του, εἴτα δ' ἀνελογίσθη τὴν δυσχερῆ ἐντολήν, ἥς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαβεν.

Ἡ καρδιά του ἐπιέζετο καὶ τὸ λογικόν του ἦτο τεταραγμένον, διότι ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἀπρόσκλητος ἐνώπιον ἐχθρικών προσώπων, τῶν ὁποίων ἤθελε ψυχράνει τὴν ἀγαλλίαν δι' ἀπαίσιων εἰδήσεων. Ἀφ'

ἐτέρου ὅμως ἡ περιεργία ἐψιθύριζεν εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ, ὅτι ὤρειλε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπὶ κάλλει διάσημον Κατσενελλενδόγκεν, τὴν οὕτως ἐπιμελῶς ἀπομακρυνομένην τοῦ κόσμου, διότι ἦτο περιπαθὴς θαυμαστῆς τοῦ ὠραίου φύλου, ὁ δὲ χαρακτήρ του ἐνεῖχε τι ἐπιχειρηματικῆς ἐκκεντρικότητος καὶ ἐτρέλλαινε αὐτὸν διὰ τὰ ἔκτακτα συμβάντα.

Πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῇ, συνησχολήθη μετὰ τῆς εὐλαβοῦς ἀδελφότητος τῆς Μονῆς περὶ τῶν εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ φίλου του ἀναγκαιῶν, ὅστις ἔμελλε νὰ ταφῇ εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Βύρτσπουργ παρὰ τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν του.

Εἶναι ἤδη καιρὸς νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῶν Κατσενελλενδόγκεν, οἵτινες ἀνυπομόνως περιέμενον τὸν ἐκυτῶν ξένον καὶ ἐτι μᾶλλον ἀνυπομόνως τὸ γεῦμά των, νὰ ἐπανεέλθωμεν δ' ἐπίσης εἰς τὸν ἀξιόλογον βαρόνον, ὅστις ἀνέπνεε τὸν καθαρὸν ἀέρα ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς σκοπιᾶς.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Δ **

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς πρᾶγμα χροσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAULT...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIÈRE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES NIQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE, par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.

HONNÊTE ? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMAND SILVESTRE.

LA VIE EN CHEMIN DE FER, par PIERRE GIFFARD.

L'HYGIÈNE DE L'AMOUR, par MANTEGAZZA.

LE TOUT BERLIN, par ***.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτάς συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅπως νέα μυθιστορήματα.